

19. Luku Visan rauhallinen kahvihetki keskeytyi ja reissumies jäi puoleenväliin eli kurkkuun, kun tämä sai ilmoituksen ammuskelu välikohtauksesta. —Pomo, ravintola Kristallinkirkkaassa on sattunut ampumavälikohtaus. Sanoi löysäkieli Liisa, kukapa muukaan. —Siis mitä? —Ampumavälikohtaus Kristallinkirkkaassa. —Tiedetäänkö tilanteesta tarkemmin? —Ei vielä. Visa mietti tilannetta, ”Nina oli poistunut jonnekin.” —Tiedätkö missä Nina on? —En ole nähnyt häntä koko päivänä. Liisa vastasi. Visa kohotti kahvikupin huulilleen kun huomasi Ninan tulevan ovesta vakava katse kasvoillaan. —Missä helvetissä sitä ollaan oltu? Visa vaahtosi. —Eikö neiti etsivä tiedä, että on sattunut ampumavälikohtaus? Nina asteli Visan eteen ja kiskaisi tätä kravatista, niin että Visan silmät nauliutuivat siihen paikkaan. —Tiedän sen kyllä, ja uhri on Marketta Juntti. Ai mistä tiedän? Siksi, että olin siellä, ja kyllä minä ammuin Marketta jalkaan. Nina sanoi matalalla äänellä. Visa istui aloillaan, kasvot valkoisena. Nina katsoi esimiestään tiukasti silmiin. —Tee minulle palvelus ja pysy poissa minun näköpiiristä! ainakin pari päivää, onko selvä? Visa nyökkäsi jäykkänä. Nina löysensi otetta miehen kravatista ja taputti miestä poskelle kuin pikkupoikaa. —Hyvä poika, niin sitä pitää. Nina sanoi. Löysäkieli Liisa joka oli ollut paikalla, katsoi nyt viisaammaksi poistua vähin äänin paikalta. Visa oli luikkinut kuin kärppä johonkin koloon. Nina otti kupin mustaa kahvia, painuen sitten tupakkapaikalle vetämään savuja. Poistuessaan sisältä hän tunsu kuinka, häntä katseltiin ja hänestä supatettiin jotain, mitä Nina ei kuullut. ”Oli tämäkin taas varsinainen paskakeissi. Lehdistö repisi kissankokoisia lööppejä. Poliisi ampui naista jalkaan, raju ampumavälikohtaus kapakassa”. —Voi paska, kirosi Nina ääneen. Poltettuaan hermosavut ja juotuaan kahvinsa, palasi hän toimistoonsa tekemään perusteellisen selvityksen asiasta. Ninaa kyllästytti täyttää lomakkeita ja selvitystä ampumavälikohtauksen johdosta, ylemmille tahoille. Rikolliset ja kaiken maailman psykopaatit sai kyllä ammuskella miten sattui. Saatuaan kaikki lomakkeet täytetyksi, Nina poistui työpaikaltaan. Laittaen oveensa viestin, ettei ole tavattavissa seuraaviin pariin päivään. ”Jahka kun pääsen kotiini, niin vedän totaalisen kännin” Ajatteli Nina itsekseen. Päästyään kotiin, hän oli avannut ison brandypullon ja keskittynyt sen tyhjentämiseen. Saatuaan pullon tyhjäksi, hän sammui niille sijoilleen. Aikansa nuokuttuaan, hän sentään kykeni sänkyyn jatkamaan autuaita uniaan. Nina ei tiennyt kuinka kauan hän oli nukkunut eikä sitäkään oliko aamu vai ilta. Karu todellisuus oli tullut hermoja raastavan puhelimenpirinän muodossa hänen krapulan täyteiseen tajuntaansa. Nina kouri ja hamusi kännykkää kuin teinipoika tytön rintoja. Lopultakin puhelin löytyi. —Niin... —Sitä ollaan julkkiksia, sanoi mies ääni toisesta päästä. —Siis, tuota mitä? —Julkkiksia, oli näet iso juttu iltapäivä lehden lööpissä. **NAISETSIVÄ AMPUI TOISTA NAISTA JALKAAN.** Klassinen kysymys miltä nyt maistuu. —Lepakon paskalle. Nina sanoi, tajuten soittajan olevan Arttu Karma. Ex-esimiehensä joka oli jäänyt eläkkeelle. —No mitä miehelle. Emännän kanssa vietät auvoisia eläkepäiviä. —Eläkepäiviä kyllä, eukosta en tiedä sanoa, kun otti ja lähti puolivuotta sitten reissuun ja samalla reissulla tuo taitaa olla vieläkin. —Mitä, onko vaimollasi niin pitkä työkomennus? —Ei toki, sille taisi tulla jonkin asteinen villitys, en kuulema enää pystynyt tyydyttämään hänen henkisiä ja fyysisiä tarpeita. Sano vaan lähtevänsä kulttuurimatkalle etelänaurinkoon. —Olen pahoillani. Nina yritti sanoa. —Kiitosta vaan, no mitäs sinulle muuta kuin tämä juttu mikä oli lehdessä, oletko sairaslomalla? Arttu kysyi. —Pidän tässä muutaman päivän vapaata, ennen kuin jatkan kuulusteluita. —Tuota onko julkea ehdotus pyytää vierailulle tänne Kainuun korpeen, saisit samalla hieman etäisyyttä juttuun, lehtimiehiin ja muuhun mediaan. Oli täysin hiljaista hetken aikaa. —Lämpeneekö sauna jos tulen? Nina kysyi. —Lämpenee ja selänpesijäkin löytyy. —Niinkö? Siinä tapauksessa laita sauna lämpenemään, olen nimittäin pikimmin kuin arvaatkaan siellä. Nina totesi. 20. Luku Nina oli lähtenyt heti liikkeelle kun kunto oli sallinut ajamisen. Eerika oli soittanut moneen kertaan ja kun

ei ollut saanut yhteyttä. Niin tämä oli lopulta laittanut tekstiviestin jossa oli tiedustellut Ninan vointia. Nina oli soittanut Eerikalle lähtiessään ja kertonut menevänsä Kainuun korpeen Karman vieraaksi muutamaksi päiväksi. Markettaa ei pystyisi kuitenkaan kuulustelemaan muutamaaan päivään. Matkan puolivälissä. Arttu soitti kysyäkseen missä kohtaa tämä oli tulossa. —Menee vielä reilu tunnin verran, kun tulen Kajaaniin. Nina sanoi. —Hyvä ilmoita kun olet keskustassa, niin tulen vastaan. Arttu sanoi.—Arvaa muuten mitä ajattelin tarjota.? —Mistäs minä osaan arvata. —Menyynä olisi salakaadettu hirvirosvopaisti, lisukkeena naapurilta varastettuja perunoita ja snapsina korpikuusen kyyneltä, mitä sanot? Nina naurahti Artun jutuille.—Kuulostaa herkulliselle. Vihdoin puuduttavan ajomatkan jälkeen Nina pääsi Kajaanin keskustaan jos sitä nyt sellaiseksi voi kutsua. Nina soitti Artulle ilmoittaen saapumisestaan. Odotellessaan Arttua hän meni kahvilaan nauttimaan päiväkahvista, saaden aikaan kahvilan sisällä supinaa. Nina ei ollut moksiskaan vaan nautti kahvijuonnista kuin mitään ei olisikaan. Nuoret miehet katselivat uteliaina Ninaa ja tämän pukeutumista. Runsaan parinkymmen minuutin kuluttua Arttu oli tullut paikalle. —Hyvä kun tulit. Nina totesi. —Oliko ongelmia? —Ei mitään isompia. —Mennäänkö? —Mennään. Nina ajoi Artun perässä kapeaa metsätietä joka halkoi tuuheakasvuista metsikköä. Tuntui kuin olisi ollut Suomi neidon neitseellisessä sylissä, hiljaisuuden ja autuuden syntysijoilla, jossa ihminen pääsi kunnolla rauhoittumaan. Ninan ajettua Artun perässä reilu parikymmentä kilometriä, saapuivat he lopulta perille, sankkapuusto esti tehokkaasti näkyvyyden. Nina pysähtyi hetkeksi ihailemaan maisemia jotka muodosti täyden vastakohdan kaupunkimiljööseen. Tämä oli jotain aivan muuta, alkukantaisen brutaalia, hallitsematonta, silti kiehtovaa ja innostavaa. Arttu oli tuullut ulos autostaan, Ninan viereen. —Tervetuloa matalaan majaani, oli mies sanonut. —Mitä pidät paikasta? —Olen täysin sanaton. Nina tyytyi ainoastaan toteamaan. Artun mökki sijaitsi kirkasvetisen erämaalammen vierellä, veteen oli reilu parikymmentä metriä. Jylhät männyt peittosivat mökin sadunomaiseen vaippaan. Itse mökki ei ollut suurensuuri, mutta tarpeeksi kookas pienelle porukalle. Arttu auttoi Ninaa kantamuksissa. Saatuaan kantamukset sisään, Arttu otti isännän otteet, tarjoten Ninalle tervetuliaismaljan kuksasta. Nina maistoi kirkasta nestettä, irvistäen sitten hieman. —Tämähän on pontikkaa, ähkäisi Nina. —Tietenkin se on sitä, sanoinhan tarjoavani korpikuusenkyyneltä. —Nina maistoi toistamiseen, tämähän on ehtaa tavaraa. —Perinteitä vaalien, kolmesti laskettua. Arttu totesi —Oikeastaan minun pitäisi pidättää sinut, onneksi otin käsiraudat mukaan. Nina sanoi virnistäen. —Tunnustan syyllisyyteni. Arttu sanoi. —Hyvä, olet tutkintavanki, kunnes keksin rangaistuksen. Nina naurahti. —Siihen asti toimit palveluksessa minulle. —Hyvä on, syytetty ei valita tuomiostaan. Kirkas neste alkoi, vaikuttamaan mukavasti. —Tiedät varmaan mitä vangeille tehdään, Nina sanoi. —Arttu Karma ruumiintarkastukseen! Arttu asettui keskelle lattiaa. Ninan tuli tämän taakse, aloittaen sitten määrätietoisen tutkimuksen. Naisen kädet tunnustelivat miehen vartaloa kaikkialta, kunnes tapasivat kohouman miehen etumuksessa. —Syytetyllä hallussaan epäilyttävä patukka, suoritetaan tarkempi ruumiintarkastus. Arttu katseli lattiaan, kun Nina kehotti tätä riisuuntumaan, mies riisuutui hitaasti. vaatteiden alta kuoriutui miehen jäntevä vartalo. Nina maistoi uudestaan kuksasta kirkasta nestettä, nuolaisten sitten huuliaan. Nainen siirtyi miehen läheisyyteen, sivellen sitten tämän vartaloa. Arttu joka katseli lattiaan, värähti hieman kuin raipaniskusta. Nina nielaisi tyhjää sivellessään miehen kohoumaa, joka kovettui ja nytkähti hieman. Hetken leikittyään Nina vetäytyi kauemmaksi, kiertäen Arttua ympäri, arvioiden tätä. Nina poimi kassistaan käsiraudat. —Kädet selän taakse ja heti! tämä komensi. —Arttu katseli edelleen lattiaan, laittaen sitten kätensä selkäänsä taakse. Nina katseli miehen vartaloa siirtyen sitten tämän taakse. Kilahdus kertoi miehelle, että tämän ranteet lukittiin käsirautoihin, Arttu sulki silmänsä. —Tiedät varmaan,

että joudun kuulustelemaan sinua. Nina sanoi käskevästi. Mies nyökkäsi alistuneesti. —Kuka on keittänyt pontikkaa? —Minä en tiedä. Nina siirtyi miehen eteen joka seiso i tiukasti aloillaan. Nina kosketti miehen etumusta, joka nytkähti uudelleen. —Kuka on keittänyt pontikkaa? Kysyi nainen sivelen samalla miehen kohoumaa. Arttu huokaisi kuuluvasti. —Minä en tiedä. —Valetta!! Nainen tiuskaisi määrätietoisesti, puristaen miehen etumusta... Mies huokaili nyt yhä äänekkäämmin. Kahdeksan kuukauden selibaatti pakotti mahanpohjassa... —Kuka on keittänyt pontikkaa? Nina kysyi kolmannen kerran sormet kiertyneinä miehen patukan ympäri. —Arttu on keittänyt pontikkaa... —Kuka Arttu? Nina tivasi. —Arttu Karmaah!... —Noin sitä pitää, Nina totesi lemmeikkäästi, hyväilen samalla Artun miehustaa joka värähteli edestakaisin. —Tiedätkö? Minun on keksittävä rangaistus sinulle. Nina sanoi määrätietoisesti, puristaen samalla miestä pakaroista terävillä kynsillään. Mies ähkäisi säikähdyksestä. Nina siirtyi miehen eteen, riisuen sitten puseronsa ja liivinsä niin, että terhakkaat rinnat ja luumunpunaiset nännit tulivat esiin. —Tahdotko maistaa? Arttu joka oli kiihkosta sekaisin, ei saanut sanaakaan suustaan, vaan nyökkäisi hieman. Nainen taivutti miehen päätä kohti toista rintaa, jolloin mies aloitti rytmikkään kielileikin. Nina äännähti kuuluvasti, suotuaan hetken nautinnon itselleen ja miehelle, Nina vetäytyi kauemmaksi. —Ei kaikkea kerralla, sillä meillä on aikaa. Nina sanoi, kiertäen miehen taakse, avaten sitten käsiraudat. —Kuulustelua jatketaan myöhemmin sillä nyt minä tahdon...